

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/3/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121010503
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Novák, LL.M.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6121010503.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Nováka, LL.M. a sudcov JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD. a Mgr. Jána Bednára, v trestnej veci obžalovaného U. Q., pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona, na verejnom zasadnutí dňa 7. júna 2022 o odvolaní obžalovaného U. Q., proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1T/36/2021 zo dňa 14.10.2021 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1T/36/2021 zo dňa 14.10.2021 vo výroku o treste.

Rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. o d s u d z u j e obžalovaného U. Q., nar. XX.XX.XXXX v H. H., trvale bytom I. XXXX/XX, H. H., podľa § 323 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. sa mu výkon trestu podmiennečne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. sa mu určuje skúšobná doba na 18 (osemnásť) mesiacov.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1T/36/2021 zo dňa 14.10.2021 bol obžalovaný U. Q. uznaný za vinného zo zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

22. 02. 2020 v čase okolo 08.30 hod. v H. H. na ulici I. č. X pri preverovaní oznámenia o porušení dopravného značenia sa odmietol legitimovať zasahujúcej hliadke mestskej polície v zložení M. M., identifikačné číslo XXX a C. R., identifikačné číslo XXX a následne nasadol do osobného motorového vozidla značky Citroën model C-J., J. BB-XXXGT, ktoré naštartoval a aj napriek opakovanej výzve znamením zdvihnutím ruky na zastavenie vozidla zo strany M. M. opätovne nereagoval a pokračoval v jazde s osobným motorovým vozidlom smerom na príslušníka Mestskej polície Banská H. M. M., narodeného XX. XX. XXXX, trvale bytom D. XXX/XX, C. - D., ktorý na zabránenie ďalšej jazdy osobným motorovým vozidlom na jeho osobu použil hrozbu služobnou zbraňou namierenou na vozidlo, kde až pod touto hrozbou vozidlo v bezprostrednej blízkosti od M. M. zastavil.

Za to okresný súd obžalovaného odsúdil podľa § 323 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8 Trestného zákona, § 46 Trestného zákona, na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky. Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanému podmiennečne odložil výkon trestu odňatia slobody. Podľa § 51

ods. 1 Trestného zákona mu uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona mu ustanovil skúšobnú dobu na 3 (tri) roky. Podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. h) Trestného zákona mu uložil povinnosť zúčastniť sa v skúšobnej dobe psychologického poradenstva zameraného na rešpektovanie autorít.

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní podal obžalovaný odvolanie proti výroku o vine aj treste, ktoré dodatočne písomne zdôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu.

V písomnom podaní uviedol: „Podľa obhajcu pre uznané viny obžalovaného pri trestnom čine § 323 Tr. zák. (útok na verejného činiteľa), tak ako je skutok žalovaný Okresnou prokuratúrou Banská Bystrica (ďalej aj OP) na základe uvedeného skutkového deja v obžalobe, neskôr v rozsudku OS, s ktorým sa KS v súlade s procesnými postupmi oboznámi, sú ďalej uvedené skutočnosti. In gremio legis (v zmysle zákona) je rozhodujúcou skutočnosťou pre dokázanie viny páchatel'a dokázať obžalovanému použitie násillia (facta probantur - skutočnosti sa dokazujú). Ďalšou skutočnosťou, podľa § 323 Tr. zák. podľa zákonodarcu je aj dokázať obžalovanému účel použitia sily. Použitie (uskutočnené, vykonané násillie) násillia, ako úmyselná vôľa páchatel'a použiť fyzickú silu, má mať účel pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa, v tomto prípade policajta. Ďalšia skutočnosť vychádza z rozsudkov súdov všetkých stupňov z dôvodu toho, že v aplikačnej praxi bolo nutné zjednotiť názor aká sila je už schopná pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa. Podľa publikovanej aplikačnej praxe súdov ako právnej autority, ale aj z názorov, ktoré aj iné právne autority (akademici, docenti, profesori) publikujú v odbornej literatúre, je tá skutočnosť, že násillie musí niesť so sebou silu vyššej intenzity (R 22/1966). De lége lata pre trestnosť konania páchatel'a po tom nestačí použitie žiadnej intenzity sily, ale nestačí ani nižšia alebo stredná intenzita použitia sily. Násilliedok uskutočneného použitia násillia v sile vyššej intenzity je pre trestnosť tr. činu nepodstatný, irelevantný. KS vie z publikovaných rozhodnutí NS SR, KS a OS súdov, že použité násillie napr. kopnutie, pristúpenie nohy policajta, úder, lomcovanie s policajtom, strčenie do policajta, pokiaľ nenesie so sebou atribút vyššej intenzity sily, podľa skutkového deja jednotlivých prípadov, nie je trestným činom podľa § 323 Tr. zák. KS vie, že v uvedených prípadoch došlo ku prenosu sily z útočníka na policajta, ale nie takej intenzity, ako vyžaduje zákonodarcu. V uvedenom rozsudku nie je uvedené v ktorom momente počas skutkového deja bolo použité fyzické násillie vyššej intenzity, voči telesnej integrite policajta, alebo voči policajtovi lebo nedošlo k prenosu sily na policajta. OS neuviedol aké násillie (vráženie autom do policajta, hodenie kameňom do policajta, úder do policajta, uskočenie policajta pred autom lebo bol ohrozený jeho život alebo zdravie, ak by neuskočil tak ho auto zrazí) malo silu - intenzitu, použitú formu, prípadne násilliedok voči policajtovi, lebo obhajca predpokladá, že počas celého času skutkového deja nemohlo byť použité násillie voči policajtovi, lebo to nepripúšťajú fyzikálne zákony. K pojmu násillie - podľa právnych autorít napr. prof. Q., profesor V. sa násillím rozumie použitie fyzickej sily proti telu verejného činiteľa (R 1/1980). K pojmu fyzická (prídavné meno) sila (podstatné meno) - je schopnosť človeka vytvoriť silu. Pôsobenie sily sa dá aj použiť proti človeku, každý človek má schopnosť vyvinúť inú fyzickú silu. K pojmu sila - je vektorová veličina merateľná (SI - newton). V tomto prípade je telesom ktorý má kinetickú (pohybovú silu) automobil a telo poškodeného, na ktorého môže uvedená sila pôsobiť. Táto sila pôsobí len v prípade stretu síl - pri náraze auta do policajta, inak nepôsobí mimo možného pohybu vzduchu, do ktorého tlačí automobil, pri pohybe dopredu. Táto sila vytvorená pohybom vzduchu je však úplne zanedbateľná pri pomalom pohybe automobilu, policajt ju nemohol ani cítiť na sebe okrem iného aj pre to, že stál mimo jazdnej dráhy automobilu, o tom dúfam nie sú pochybnosti. Obžalovaný uposlúchol údajne opakovanú výzvu MsP na zastavenie vozidla, pomaly sa pohybujúce auto zastalo, ani sa nedotklo telesnej integrity poškodeného, to znamená že nedošlo k stretu dvoch telies (auto a telo poškodeného) preto nemohlo dôjsť k stretu merateľných fyzikálnych síl a ich vzájomného pôsobenia na seba, obžalovaný z auta vystúpil. K intenzite konania obžalovaného treba uviesť, že obžalovaný na mieste činu nebol zadržaný, nebol iným spôsobom obmedzený, neboli mu dané putá, nebol predvedený na obecnú políciu atď. OS zrozumiteľne neodôvodnil v odôvodnení odsudzujúceho rozsudku, akým spôsobom úplne pomalá jazda autom, jeho zastavenie na výzvu policajta malo pôsobiť na výkon práce policajta. Policajt pri výkone právomoci verejného činiteľa mal v úmysle zastaviť svojím konaním - pokynom vozidlo obžalovaného a vozidlo zastalo, neušlo, neunikalo. (R 17/1967), to znamená že obžalovaným bol rešpektovaný úmysel policajta zastaviť vozidlo. Konaním obžalovaného nebolo spôsobené nevykonanie právomoci verejného činiteľa, lebo jeho právomoc bola uposlúchnutá konaním obžalovaného a to zastavením vozidla. Obžalovaný nešiel šialenou rýchlosťou. Nemenil smer jazdy. Necúvol a autom opakovane neatakoval, nenavážal sa do policajta autom. Nenasmeroval auto, ako zbraň na policajta. Nezvyšoval rýchlosť. Policajt nemusel uskočiť pred autom, policajt pri zákroku stál a nezmenil svoju polohu žiadnym pohybom. Obžalovaný neprekonal žiadnu prekážku, ktorú vytvoril

policajt. Neunikal autom, ani neušiel, zastal, len rešpektoval výzvu policajta. Výsledkom je neohrozenie policajta. Uvedenými skutočnosťami v sile dôkazu, podľa § 119 ods. 2 Tr. por. sa OS nezaoberal. Uvedené skutočnosti boli verifikované zo strany poškodeného, zo strany zasahujúceho MsP, svedkov, obžalovaného a preto nie sú sporné a majú sa hodnotiť tak, ako sa stali, to je zákonným spôsobom. Okresný súd žiadnou skutočnosťou v sile dôkazu neverifikoval skutočnosť, ale ani neodôvodnil, kde v použitom násilí sa stotožnil, že bola použitá sila vyššej intenzity, ani neuviedol, ako prišiel na skutočnosť (aký dôkaz túto skutočnosť potvrdil), že bola použitá sila vyššej intenzity. Z prípravného konania a z konania pred súdom je sila (pohybová - kinetická sila) auta označovaná svedkami, ako pomalý pohyb auta, vymanévrovanie auta zradu stojacich vozidiel, presúvanie vozidla (dôkaz výpoveď svedka MsP R. uvedená na str. 3 rozsudku). Svedkyňa F. H. k pohybu auta uviedla, že obžalovaný sa snažil vymanévrovať auto z parkovacieho miesta, obžalovaný sa posúval po tej „chodníko ceste“ vid. str. 4 rozsudku. Na základe hore uvedených skutočností má obhajca za preukázané, že nedošlo k použitiu násilia, podľa skutkového deja. Nedošlo aj ani k možnému prenosu fyzikálnych síl z pohybujúceho telesa (auta) na telo poškodeného. Použitie násilia je podľa zákonodarcu a podľa právnych autorít objektívna stránka trestného činu, podľa § 323 Tr. zák. Ak nedošlo k použitiu násilia, tak potom chýba objektívna stránka trestného činu. Ak nedošlo k naplneniu objektívnej stránky trestného činu, nemohlo podľa právnych autorít a zákonodarcu dôjsť k naplneniu subjektívnej stránky uvedeného trestného činu, ktorou je úmysel pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa, lebo nebolo použité násilie (sila) žiadnej intenzity, úmysel policajta zastaviť auto bol obžalovaným rešpektovaný. Potom absentuje úmysel pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa. Ku skutkovému deju § 2 ods. 10 Tr. por., z rekonštrukcie na mieste činu, ale aj zo všetkých výpovedí z prípravného, súdneho konania vyplynulo, obžalovaný MsP nepredložil občiansky preukaz na prvé požiadanie MsP, identifikoval sa svojim menom a priezviskom. Obžalovaný nemal rešpektovať výzvu policajta a chcel odísť z autom z parkoviska. Obžalovaný poprel, že počul výzvu policajta z dôvodu, že auto bolo naštartované, a hralo rádio, čo súd hodnotil ako účelovú obranu. Obhajca vykonal k tejto skutočnosti rekonštrukciu a taktiež nič nepočul, som starý ale nie som... Treba uviesť, že výpovede zasahujúcich policajtov o priebehu skutku z prípravného konania a výpovede policajtov pred súdom o skutkovom deji nie sú rovnaké. To platí aj výzvach zasahujúceho policajta. Inak výzvu definuje slovne poškodený, inak R., druhý policajt, inak svedok H. a svedok G.. Výpovede policajtov sú podľa ich obsahu vyhodnotené obhajcom, ako účelové. Svedok F. H., podľa jej tvrdenia na súde videla incident a jeho priebeh popísala. Obhajca cituje s odôvodnenia rozsudku str. 4. „Videla, ako sa policajti približujú k osobe obžalovaného. Videla ako ten svetlejší policajt v okuliaroch mával rukou na obžalovaného tak, že ňou pohyboval hore-dole a kričal „Stojte, vyjdite z vozidla“. Videla, ako obžalovaný napriek tomu sadol do svojho vozidla a snažil sa s ním vymanévrovať z parkovacieho miesta. Ako sa tak posúval po tej „chodníko-ceste“ smerom na toho policajta, tak ten policajt pred ním mával, aby zastavil. Potom na neho zakričal aby stál a následne na to vytiahol pištoľ. Obžalovaný stále sedel v aute, následne zastavil. V prvom rade dáva obhajca do pozornosti KS, že ani jedna výpoveď z prípravného konania a konania pred súdom nepopisuje skutkový dej rovnako, mimo výpovedí obžalovaného. OS má vyhodnotiť, ktorý skutkový dej je spojený s objektívnou realitou a prečo. Z výpovedi H. ako korunného svedka obžaloby sa dá určiť nepriamo intenzita použitia sily jej slovami auto sa posúvalo, vy manévrovalo. H. výpoveď pred súdom (str. 4 rozsudku) týkajúca sa skutkového deja sa skoro úplne zhoduje s výpoveďou obžalovaného vo veci skutkového deja. Jej výpoveď potvrdzuje malú intenzitu pohybu auta, potvrdzuje smer jazdy. Vo svojej výpovedi nepotvrdila, že auto priamo ohrozovalo policajta. Potvrdila, že policajt zakričal aby stál. Obžalovaný rešpektoval výzvu policajta a zastal. Zo skutkového deja (aj z rekonštrukcie) je známe aj postavenie policajta na mieste činu. MsP stál so zdvihnutou krátkou guľovou zbraňou vpravo (z pohľadu vodiča) od pomaly sa pohybujúceho vozidla, v zornom uhle obžalovaného. MsP nestál v jazdnej dráhe vozidla. Dôkaz - rekonštrukcia obr. 2, 3. Z rekonštrukcie vyplýva, že MsP mal možnosť ešte sa postaviť viac do pravá (dôkaz rekonštrukcia obr. 2, 3), to znamená ešte viac mimo jazdnej dráhy vozidla, ak by sa tak chcel rozhodnúť. Podľa výpovedí svedkov poškodený išiel pešo oproti vozidlu obžalovaného, pravdepodobne pre to, aby mohol vytvoriť svojim telom prekážku pomaly odchádzajúcemu vozidlu, pričom zákonodarca v § 7 písm. d) ukladá policajtovi, že nemusí zakročiť ak by svojím zákrokom vystavil vážnemu ohrozeniu seba alebo inej osoby. Obžalovaný na pokyn policajta, zastavil vozidlo. MsP zakročil, tak sa dá dôvodne predpokladať, že situáciu vyhodnotil tak, že nie je vážne ohrozený sám, ani nie sú ohrozené iné osoby. K všetkým okolnostiam prípadu § 2 ods. 12 Tr. por., opakované šikanovanie zástupcov verejnej moci - MsP voči osobe obžalovaného pred skutkom, z dôvodu vchádzania a parkovania označeného vozidla (taxík BOLT) na mieste činu. Začiatok ukladania pokút, zakladania „papúč“ obecnou políciou začalo 10.06.2016 a skončilo 22.02.2020, touto kauzou. Obecná polícia na podnety rodiny Bosíkovej viedla voči obžalovanému viac ako 30 konaní za

priestupok na úseku cestnej dopravy, vždy za nerešpektovanie značky „Zákaz vjazdu okrem dopravnej obsluhy“. Obžalovaný odmietal platiť blokové pokuty, odmietal blokovanie vozidla „papučou“, veď sa živil ako taxikár. Všetky postúpené údajné priestupky na odvolací orgán, ktorým je Okresné riaditeľstvo PZ B. Bystrica. OR PZ B. Bystrica, ODI vyhodnocoval údajné priestupky s výsledkom, že sa nejedná zo strany obžalovaného o priestupok. Uvedené skutočnosti nasvedčujú, že od 10.06.2016 obecná polícia vedela, že vozidlo obžalovaného (taxík, s nálepkou na ľavých predných dverách), môže stáť na mieste priestupku, teraz na mieste údajného trestného činu. Napriek tomu obecná polícia nerešpektuje opakované právoplatné rozhodnutia OR PZ B. Bystrica, ODI (správne konanie) a ďalej ukladá obžalovanému blokové pokuty, zakladá papuče obžalovanému, až do 22.02.2020. 1/ MsP pozná miesto údajných priestupkov, 2/ MsP pozná údajného páchatela osobne. 3/ MsP pozná údajného páchatela aj z každého podania oznamovateľky pani H. (svedok). 4/ MsP pozná alebo má poznať význam uvedenej dopravnej značky. 5/ MsP pozná osobné auto obžalovaného a jeho ŠPZ. 6/ MsP pozná súvislosti časové a miestne. Takto môže učebnicovo vyzerat' šikanovanie občana MsP. V akom štáte to žijeme. Zo strany oznamovateľky pani H. mohlo ísť o nevedomosť, zlomyseľnosť... OS odmietol prevziať listinný dôkaz, ktorý obhajca predkladal súdu. OS poznamenal, že on nerieši priestupky a postup MsP voči obžalovanému pred skutkom a v deň (počas) skutku (priestupky ktoré sa nikdy nestali), ale rozhoduje o § 323 TZ (dôkaz- záznam z HP dňa 14.10.2021). Bez všetkých pochybností hore uvedené skutočnosti patria podľa Tr. por. „k všetkým okolnostiam prípadu“ podľa § 2 ods.12 Tr por., lebo zákonodarca použil slovné spojenie „všetky okolnosti.“ V. novit curia - súd pozná právo a preto obhajca dopodrobna neanalyzuje zvolený postup policajta na mieste činu, lebo súd neskúma postup policajta pri rozhodovaní o vine, ale skúma či obžalovaný porušil trestný zákon svojím konaním, alebo opomenutím. C. obhajca len heslovite dáva do pozornosti, že pri výkone práce (služby) sa má MsP riadiť všeobecne záväznými právnymi predpismi. Cardinalis lex pre MsP je zákon 564/1991, Zb. v znení neskorších predpisov (Zákon SNR o obecnej polícii). Tento zákon upravuje právomoci MsP, aj použitie zbrane pri výkone práce MsP. Pre držanie a nosenie zbrane je všeobecne záväzným predpisom zákon 190/2003 Z.z. zákon o strelných zbraniach a strelive. Súd pozná pojem krajná núdza, nutná obrana, súd pozná ako mal postupovať podľa uvedených predpisov policajt. Okrem iného ani jeden svedok nepotvrdil, že obžalovanému bola daná výstraha, že bude voči nemu použitá zbraň atď. Pri použití zbrane bol podľa obžalovaného porušený zákon, voči jeho osobe. Obhajca následne cituje ustanovenia § 2 ods. 10, 11, 12, 14 Trestného poriadku, § 119 ods. 2 Trestného poriadku, § 122 ods. 7 Trestného zákona, § 168 Trestného poriadku. Podľa právnych autorít (NS SR 4To 8/2019 predseda senátu JUDr. Z. D., profesor N. N. Q., profesor J. V., doc. N. Y., profesor N. F., docent N. K. ...) správne zistenie skutku (podľa skutkového deja) je základným predpokladom jeho právneho posúdenia. Podľa NS SR ide o proces zistenia dostatočného množstva jednotlivých skutočností z vykonaných dôkazov, ďalej v procese (úvahách) ich správneho vyhodnotenia a vytvorenie zodpovedajúceho skutkového záveru. Z analýzy rozsudku vyplynulo, že z vykonaných dôkazov v ich súhrne nesprávne OS hodnotil dôkazy, nevytvoril zodpovedajúci skutkový záver lebo ich hodnotil jednostranne v neprospech obžalovaného. OS dôvodil len sledovaným účelom - argumentum a causa finali, čo Tr. por. nepripúšťa. Rozhodnutie OS nebolo založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo a v ich súhrne na čo som už vyššie poukázal, čo nie je v súlade s uvedenými zákonnými požiadavkami uvedených v Tr. por. OS nepostupoval vo svojom rozsudku tak, ako mu to uložil zákonodarca v § 168 Tr. por. čoho dôkazom je rozsudok súdu, čím zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu obvineného. OS odmietol sa zaoberať všetkými okolnosťami prípadu. Obžalovaný poukazoval na skutkový dej, ktorý je Krajskému súdu známy z prípravného, súdneho konania. Správne zistenie a hodnotenie skutkového deja, je podľa právnych autorít základným predpokladom právneho posúdenia konania obžalovaného, tak ako už bolo uvedené. Konaním obžalovaného nebola naplnená zákonná skutková podstata - casus positio legis trestného činu útoku na verejného činiteľa.“

Na záver písomného odvolania navrhol obžalovaný oslobodiť spod obžaloby Okresnej prokuratúry Banská bystrica, lebo skutok nie je trestným činom podľa § 323 Tr. zák.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že tento skutok nie je trestným činom. Pri tomto trestnom čine sa vyžaduje vyššia intenzita, v danom prípade sa jedná o žiadnu intenzitu. Na právnu kvalifikáciu takéhoto trestného činu nestačí malá ani stredná intenzita. Navrhol, aby odvolací súd obžalovaného oslobodil spod obžaloby, pretože skutok nie je trestným činom.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že považuje napadnutý rozsudok okresného súdu za správny a navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. zamietnuť ako nedôvodné.

Obžalovaný U. Q. na verejnom zasadnutí vyslovil súhlas s vyjadrením a návrhom svojho obhajca.

Krajský súd Banská Bystrica ako súd odvolací predtým ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b), pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. V tejto súvislosti zistil, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné.

Napriek odvolacím námietkam odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok tak, ako bol písomne vyhotovený, spĺňa kritéria obsiahnuté v ustanovení § 168 ods. 1 Tr. por. Z jeho dôvodov je totiž zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa riadil pri vyhodnotení vykonaných dôkazov. Z jeho obsahu je tiež zrejmé, ako sa vysporiadal s konkrétnou obhajobou obžalovaného U. Q. a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval preukázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení Trestného zákona. V tejto súvislosti treba uviesť, že súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom vysvetlil, k akým zisteniam došiel na základe konkrétnych vykonaných dôkazov, ako tieto dôkazy hodnotil. Závery súdu prvého stupňa, ktoré v smere skutkových zistení z týchto dôkazov vyvodil, považuje odvolací súd za logické a zodpovedajúce vykonaným dôkazom. Na rozdiel od obhajoby obžalovaného odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa postupoval v prerokúvanej veci tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na svoje rozhodnutie. Taktiež zistil, že všetky dôkazy v prerokúvanej veci o ktoré súd oprel svoje rozhodnutie o vine boli získané zákonným spôsobom a súd prvého stupňa ich hodnotil jednotlivo aj v ich súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Ak súd prvého stupňa postupoval podľa cit. ustanovenia, tak odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ taktiež namieta hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadí jej výkladom právnych predpisov.

Odvolací súd, s ohľadom na skutkové zistenia obsiahnuté vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa, ako sú popísané, vrátane príslušného odôvodnenia napadaného rozsudku a k nemu nadväzujúceho obsahu spisového materiálu zistil, že obecné kritéria vymedzujúce zavinenie obžalovaného boli naplnené, pričom súd prvého stupňa sa s nimi vyrovnal a odvolací súd ich akceptuje. Pokiaľ ide o výrok o vine obžalovaného, v podrobnostiach krajský súd na tieto dôvody odkazuje, bolo by nadbytočné ich na tomto mieste opakovať, pretože si ich osvojil, napriek konštatovanému k veci uvádza.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia, odvolací súd pripomína, že obžalovaný U. Q. popiera, že by použil násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa a uviedol, že nedošlo k žiadnej zákonnej výzve na preparkovanie vozidla a nikto si od neho nepýtal ani občiansky preukaz, začal vozidlo pomaly vyparkovávať z parkovacieho miesta a sústredil sa na tento úkon. V tom musel okamžite

zabrzdiť, pretože pred vozidlom stál príslušník MsP M. M., ktorý naňho mieril strelnou zbraňou. Periférne videl príslušníka MsP ako niečo vykrikoval a opakoval, čomu však nerozumel, lebo mal v aute hluk. Zo spáchanej trestnej činnosti je však obžalovaný usvedčovaný výpoveďami svedkov, a to predovšetkým príslušníkmi MsP Banská Bystrica, a to výpoveďou poškodeného M. M. a svedka C. R., ktorí uviedli za akým účelom sa dostavili na miesto činu, že ich tam vyslalo operačné stredisko, aby tam objasnili priestupok na úseku dopravy, z ktorého spáchania bol podozrivý obžalovaný. Potvrdili, že obžalovaného ako osobu podozrivú zo spáchania priestupku opakovane vyzvali na predloženie dokladu totožnosti, aby ho mohli identifikovať a žiadali ho, aby zotrval na mieste, kým objasňovanie neskončí. Obžalovaný ale ich výzvy vedome nerešpektoval, napriek tomu, že ich musel počuť aj vidieť, pretože s ním príslušník MsP M. M. normálne komunikoval. Obsah ich výpovedí je potvrdený aj výpoveďou svedkyne F. H., ktorá uviedla, že videla ako ten svetlejší policajt v okuliaroch (M. M.) dával obžalovanému vizuálne aj akustické znamenie na zastavenie vozidla - rukou pohyboval smerom hore-dole a kričal „Stojte, vyjdite z vozidla“. Videla, ako obžalovaný napriek tomu sadol do svojho vozidla a snažil sa s ním vymanévrovať z parkovacieho miesta. Ako sa tak posúval smerom na toho policajta, tak ten policajt pred ním mával, aby zastavil. Potom na neho zakričal aby stál a následne na to použil strelnú zbraň. Skutočnosť, že obžalovaný sa dopustil skutku, tak ako je to uvedené v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku potvrdil aj svedok M. G. , ktorý okrem iného uviedol, že v tom čase vchádzal do vchodu bytového domu a pred bytovkou videl dvoch mestských policajtov, ku ktorým neskôr prišiel obžalovaný, ako sa rozprávajú. Tí policajti hovorili niečo v tom smere, že to bude pokuta a odznelo tam niečo v tom zmysle, že tam nemá čo parkovať. Potom registroval, ako obžalovaný nasadol do svojho vozidla a snažil sa z toho miesta odísť, pričom jeden z tých policajtov sa postavil pred jeho vozidlo a snažil sa mu v odchode zabrániť. Spomína si, že ten policajt dal pred seba ruky, ako keby chcel zabrániť nárazu toho vozidla do svojej osoby. Pritom, ako obžalovanému bránil v odjazde, vytiahol ten policajt služobnú zbraň. Pokiaľ ide o výpovede menovaných svedkov odvolací súd nezistil, žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali pravdivosť ich výpovedí.

Vykonaným dokazovaním na súde prvého stupňa bolo jednoznačne preukazné, že obžalovaný opakovane nerešpektoval výzvy príslušníkov MsP, aby zotrval na mieste objasňovania priestupku a rozhodol sa odtiaľ odísť svojím motorovým vozidlom, ktoré viedol proti tam stojacemu príslušníkovi, ktorý na zastavenie vozidla musel na výstrahu požiť strelnú zbraň. V tejto súvislosti odvolací súd napriek námietkam obhajoby konštatuje, že obžalovaný bol príslušníkom MsP zákonným spôsobom vyzvaný na predloženie dokladov ako aj k zastaveniu vozidla. Príslušníci MsP pri zákroku vykonávali oprávnenia podľa § 7 písm. c), § 8, § 9 ods. 1, zákona č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii, preto sa nemožno stotožniť s obhajobou o svojoľnom postupe zasahujúcich policajtov.

Pokiaľ ide o obhajobou namietané násilie, k tomu odvolací súd uvádza, že na naplnenie žalovaného trestného činu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona sa nevyžaduje aby použitím násillia došlo k ublíženiu na zdraví, ale postačuje hrozba násillím zo strany páchatel'a v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa. Obžalovaný spôsobom svojej jazdy, proti tam stojacemu príslušníkovi M. M., ktorý vykonával služobný zákrok, chcel tohto jednoznačne prinútiť, aby uskočil a zabránil mu tak k vykonaniu služobného zákroku, pričom od svojho konania upustil až vtom momente, keď príslušník MsP na výstrahu namieril služobnú zbraň na jeho vozidlo, ktorý až na základe tejto skutočnosti zastavil vozidlo. Jazda vozidlom na inú osobu sa jednoznačne považuje za formu násillia, ak aj nedôjde k následku.

Vykonaným dokazovaním bolo bez akýchkoľvek rozumných pochybností preukázané, že skutok sa stal, tak ako je uvedený v skutkovej vete napadnutého rozsudku a že ho spáchal obžalovaný, preto sa odvolací súd nestotožnil obhajobou obžalovaného, ktorú považuje za účelovú so snahou zbaviť sa trestnej zodpovednosti. Krajský súd v tejto časti považuje napadnuté rozhodnutie okresného súdu, ale aj jeho postup, ktorý verdiktu predchádzal, za zákonný, nevykazujúc znaky svojôle.

Okresný súd postupoval zákonne, keď konanie obžalovaného po právnej stránke kvalifikoval ako zločin útoku na verejného činiteľa podľa 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, pretože použil násillie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa a taký čin spáchal závažnejším spôsobom konania - so zbraňou. Zbraňou sa rozumie každá vec, ktorou možno urobiť útok proti telu dôraznejším, a motorové vozidlo takou vecou určite je, keďže narazením vozidla do osoby môže dôjsť k ujme na zdraví alebo dokonca k smrti iného.

Pokiaľ obžalovaný poukázal, že zo strany MsP Banská Bystrica bol šikanovaný, je potrebné uviesť, že príslušníci MsP sa na miesto činu dostavili na základe pokynu operačného strediska, aby tam objasnili priestupok na úseku dopravy, z ktorého spáchania bol podozrivý práve obžalovaný, teda neboli tam svojvoľne. Odvolací súd ďalej poznamenáva, že ani prípadne tzv. šikanovanie, by nebolo dôvodom na zbavenie trestnej zodpovednosti obžalovaného za prejednávany skutok.

Odvolací súd následne preskúmaval výrok o treste a zistil, že súd prvého stupňa pri ukladaní trestu dostatočne neprihliadol na všetky zásady významné pre ukládanie trestov a na účel trestu tak, ako vyplývajú z ustanovenia § 34 Trestného zákona, čo malo za následok, že uložený trest je neprimerane prísny, preto výrok o uloženom treste odňatia slobody zrušil a rozhodol o treste sám.

Pokiaľ ide o uloženie trestu krajský súd v súvislosti s úvahami o druhu a výmere trestu prihliadol na všetky významné skutočnosti, ktoré sú potrebné pre správnu individualizáciu trestu. Pričom vychádzal z účelu trestu. Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. V danom prípade obžalovanému podľa § 323 ods. 2 Trestného zákona hrozil trest odňatia slobody na tri až osem rokov. Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Odvolací súd u obžalovaného zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák., keďže pred spáchaním trestného činu viedol riadny život, pričom priťažujúce okolnosti v zmysle § 37 Tr. zák. u neho nevzhliadol. Podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Na základe modifikovanej trestnej sadzby obžalovanému hrozil trest odňatia slobody na 3 roky až 6 rokov a 4 mesiace. Podľa názoru odvolacieho súdu, na osobu obžalovaného nie je potrebné pôsobiť trestom odňatia slobody na základe zákonom ustanovenej trestnej sadzby, ale účel trestu bude možné dosiahnuť aj trestom odňatia slobody kratšieho trvania. Podľa § 39 ods. 1 Tr. zák., ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu, alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom. Vzhľadom na okolnosti prípadu, keď konaním obžalovaného nedošlo k závažnému následku, odvolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci sú splnené podmienky na aplikáciu inštitútu mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák., za použitia obmedzujúceho ustanovenia § 39 ods. 3 písm. e) Tr. zák., podľa ktorého súd nesmie uložiť trest odňatia slobody kratší ako šesť mesiacov. Krajský súd má za to, že na nápravu obžalovaného postačí znížený trest, a to vo výmere jedného roka. Vzhľadom na riadny život obžalovaného pred spáchaním skutku za splnenia podmienok ustanovenia § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. výkon trestu obžalovanému podmienične odložil za súčasného určenia skúšobnej doby v trvaní osemnástich mesiacov. Odvolací súd má za to, že takto uložený trest povedie k dosiahnutiu účelu trestu tak, ako to je vyjadrené v ustanovení § 34 Trestného zákona.

S poukazom na zhora rozvedené dôvody senát krajského súdu rozhodol, tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.